

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 60.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874350368/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Han kastede et hurtigt Blik omkring sig. Præsten bilste og gik forbi ham i Døren.

— Jeg vil bort med Dem, hviskede hun.

— Ja paa en lang Kanetur, sagde han smilende: det har jeg jo lovet Dem. Han tilføjede: Og i Morgen henter jeg den lille Johanne.

Pålsnart gik det ud af Byen. Lydløst fór det lette Køretøj hen over den bløde Sne, der tættene og tættene dryssede ned fra oven. Stadig gik det fremad som i en endeløs Ørken. Som Taagebilleder gled Træer, enkelte Huse, Forbøjninger som Gærder og Bakker forbi. Hun sad med Hovedet lænet op til ham, og i Stilheden lød kun Klokkerne, Snefnuggenes dræmpede Fald paa deres Tøj og Kanens Forkæder, samt hendes Stemme, der hviskende og hurtigt talte til ham. Han nikkede alvorlig og mildt, alt som hun fortalte.

De kørte og kørte. Under sin Fortælling havde Cecilie ikke mærket, at Snekyerne havde spredt sig og givet Plads for en diset, men forholdsvis stærkt lysende Måne. En pludselig rutschende Fart nedad vakte hende.

— Er Du bange, Cecilie? spurgte Povlsen.

— Hos Dig? nej! svarede hun.

— Saa kører vi over Søen.

Den store hvide Flade laa for dem. Paa den Bred, de var kørte nedad, lyste Krattets med Frostsne overtrukne Grene i Månelysen i sin blaalig Refleks som mat Sølv. Farten over den jævne Is gik glat som en Sejlads i stille Vand, Klokkernes Klang gav et dærende Ekko. Med Mellenrum lød Hundegøen med skarp Klarhed fra de fjernest liggende Bredder. Efterhaanden blev Himlen helt skyfri. Paa dens matblaa Grund flammede Stjernerne rødligt. Langs den knitrrende Sne blinkede lyse Prikker, Vinternattens Sanki-Hansorme.

Povlsen lod Kanen holde stille midt paa Søen. Han viktede Tømmen om den ene Arm og slog den anden om Livet paa Cecilie, der i det sidste Kvarter stille havde stirret hen for sig.

— Er det en køn Kanetur? De har jo altid holdt saa meget af at køre i Kane, sagde han.

Cecilies Øjne straaledede ham sjæleglad i Møde.

— Saadan en Tur er nu min Kirkegang, sagde han sagtere — eller er det kanske ikke saadant noget som dette (han pegede med Pysken rundt omkring), som de kalder for Poesi, Lyrik og saadant noget?